

Put u zaumni krajolik

IZLOŽBE: Radovi Gorana Štimca u Studiju Galerije »Forum« u Zagrebu — podsjećaju na Borgesov stih »Koji od nas dvojice piše ovu pjesmu«

Pretpostavimo li da je izložba Gorana Štimca u Studiju Galerije »Forum« u Zagrebu postavljena drukcije, njegove bi najnovije skulpture nosile sasvim drugi predznak. Ovako ih, doslovce sabrane na ograničenoj pravokutnoj površini pavimenta, iz kojeg kao da izrastaju, prihvaćamo najprije kao cjelinu, kao jedan rad. A taj rad bi unutar kataloških jedinica izložbe mogao ponijeti naziv grafoplastika. Naime, Štimac je u zajednistvu s Damirom Grubićem (jer, Grubić je potpisao likovni postav) najnovijim radovima u drvu, skulpturama par

excellence, konstruirao sliku ili bolje rečeno i uprizorio je sliku.

Sastavljajući kompoziciju od mnoštva skulptura u drvu, on je postajući jednu, u biti tradicionalnu shemu pejzaža odredio karakterističan prostorni crtež. Postoji razlika između njegovih ranijih prostornih rješenja i ove današnje grafoplastike. Ocitalamo je najprije u količini radova, od kojih ako ne svaki, a onda više od polovice njih mogu stajati pojedinačno, zasebno.

Ali da se autor odlučio za takav »tradicionalniji« postav, morao bi doslovce pročešljati ovaj najnoviji

dio svog opusa u drvu. Međutim on je suprotno uzusima a primjereno koncepciji, izložio sve, čak i sjekiru kojom je obrađivao skulpture istakvši time »gestualnost« ovog jedinstvenog rada. Kad kažem »gestualnost« mislim na dojam spontanosti, brzine, dojam improviziranog kojim se ova grafoplastika nameće.

To se dakako ne odnosi na skulpture pojedinačno jer svaka od njih, i meandar, i viseće forme koje će nas podsjetiti na Caldera, i puni, voluminozni oblici imaju svoje mjesto u nekoj mogućoj monografiji mlade hrvatske skulpture. Međutim sklopljene u zaumni pejzaž one gube svoja izvorna svojstva.

Štimčevu podvojenost na interes za skulpturu i slikarstvo, oblikovano i slikano, mogu odrediti dva Borgesova stiha: »Koji od nas dvojice piše ovu pjesmu, iz umnoženog ja i samo jedne sjene«. Štimac zapravo umnogostručuje svoje umjetničko ja identificirajući se i sa zadanom formom drveta koje obrađuje, i s dušom materijala, i s poviješću suvremene skulpture i s mogućnostima proširenja likovnog zadatka. Tome u prilog, osim ove izložbe u Studiju Galerije »Forum« govori zapažen istup Gorana Štimca na Mediteranskom biennalu 1988, koji je održan u prosincu u Bologni.

LJILJANA DOMIĆ

Goran Štimac: »Grafoplastika«, 1988.